

Un tema permanent

De tant en tant no em puc estar d'expressar el meu estupor pels misteriosos mecanismes de l'economia i del sistema monetari internacionals. Com que sóc negat en aquests temes, no dubto gens que si algun expert em llegís no sabria si riure o plorar. Temo que més aviat se li escaparia el riure...

Però no tota la culpa és meva. De debò. Durant anys —i amb una insistència qui sap si carregada de males intencions— ens han volgut convèncer que una divisa forta era bona per a qualsevol país, i que la inflació era una malaltia greu, terrible, que arruïnava les nacions que queien a les seves urpes.

Després, de mica en mica, però amb una constància plena de subtilesa, ens han explicat exemples tan sorprenents com el cas d'Itàlia, la qual, amb una inflació galopant i una moneda devaluadíssima, ha trobat la manera de prosperar i d'elevat el nivell de vida dels seus ciutadans, fins a assolir una cota —i em sembla que l'han superada— de la dels habitants del Regne Unit, que tenen fama de viure força bé. Recordo que un comentarista especialitzat en temes econòmics va dir, en un to que no estalviava els elogis, que «Itàlia havia après a conviure victoriosament amb la inflació».

Es aquest el secret? Tinc damunt la taula la pàgina sencera d'un prestigiós diari barceloní. Correspon a la secció dedicada a l'economia. És ben recent, pertany a la

darrera setmana del proppassat mes d'abril. El contingut és francament pertorbador, perquè encomana la sensació que aquí no aprenem (potser no n'aprendrem mai) a conviure triomfalment amb la inflació ni amb cap desgràcia preceptiva.

En la pàgina que esmento hi ha una fotografia que representa uns quants bitllets i unes quantes monedes avalades pel Banc d'Espanya, i un bitllet de 10 dòlars dels Estats Units d'Amèrica. El peu de la fotografia (amb negretes destacades), diu: «La depreciació del dòlar enfront de la pesseta crea més problemes a les exportacions espanyoles». Ja es pega, oi?

La foto il·lustra un documentat article, amb uns apartats que duen títol propi, com ara: «La pesseta, massa forta». I un llarg peu de pàgina amb paràgrafs tan estremidors com aquest: «Una pesseta sòlida en una economia que lluita desesperadament per controlar els seus dimonis interns (inflació, costos salarials, dèficit públic.. Aquesta és la tragèdia a què ens estan portant les nostres contradiccions...»)

Deu ésser això: les contradiccions que ens devoren. Perquè jo encara recordo altres èpoques en les quals una situació inversa (dòlar fort i pesseta feble) també ens era fatal segons els entesos. Sospito que volen que ens agafi el toro.

Trobo —ara que hi som— que parlar d'una pesseta sòlida és caure en un optimisme insensat, ganes de presumir, perquè no tan sols se'ns ha tornat vaporosa, sinó que ha desaparegut pràcticament de les nostres transaccions de cada dia. ¿Què es pot comprar, avui, amb una pesseta? En fan falta cinc per adquirir un duro, que tampoc no serveix de gran cosa, a desgrat del seu nom superbiós. Les encunyacions van creant unes monedes cada vegada més petites de mida, més lleugeres, més inútils en la vida pràctica. Només unes complicades operacions de laboratori estadístic permet l'atreuiment de qualificar-les de fortes.

Reconec que he fet, en més d'una ocasió anterior, elucubracions com les precedents. Però de debò que es deu a una realitat de la qual no em sento responsable, sinó víctima. A l'hora de pagar o de rebre canvis en els comerços del meu barri, quan ve d'un duro de més o de menys, ni el botiguer ni jo no ens hi amoïnem gens.

—Ja ho arreglarem demà —diem ell o jo. No ens hi farem pas més savis ni més rics.

EL DAVANIAL DE PERE CALDERS